

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ TRUDE REITLER

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

«Εκείνο τὸ βράδυ, καθὼς ὁ Ἐρνέστος Πιρουέλ γύριζε στὸ σπίτι του, ἔβαζε σὲ κάθε θῆμα τὸ χέρι στὴν τσέπη του γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶχε τις δέκα χιλιάδες φράγκα πού κέρδισε στὸ λαχεῖο. Μιά τέτοια εὐνοια τῆς τύχης ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε κάνει εὐτυχισμένο. Ὁ Πιρουέλ ἄνωγ δὲ φαινόταν καθόλου εὐχαριστημένος. Βρισκόταν σ' ἕνα τρομερὸ δилημμα πού τὸν βασάνιζε: Νὰ πῆ στὴ γυναῖκα του ὅτι κέρδισε τὸ λαχεῖο ἢ νὰ τῆς τὸ κρατήσῃ μυστικῶς.

Ἡ κυρία Πιρουέλ δὲν ἦταν ἀπὸ τις συνθημιόμενες γυναῖκες. Αὐτὴ κυβερνοῦσε τὸ σπίτι. Ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια τώρα πού ζοῦσε μὲ τὸν ἄντρα της δὲν πέρασε οὔτε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ τοῦ εἰσὴ νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὴ ἦταν ὁ μόνος κυρίαρχος. Ὑψηλὴ, παχειὰ καὶ ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, ἡ Σεσίλ πίστευε ὅτι ἔκανε μεγάλῃ θυσία πού παντρεύτηκε τὸν μικροκαματωμένο καὶ ἀσημιο Πιρουέλ, ἕναν ὑπάλληλο ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας, χωρὶς ὄνομα, χωρὶς μέλλον, χωρὶς περιουσία. Καὶ γιὰ τὴ θυσία της αὐτὴ ἐννοοῦσε νὰ ἔχῃ ἀνταλλάγματα.

Ὁ Πιρουέλ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὑπὸ τὰς διαταγὰς της, ἔπρεπε νὰ κινῆται σύμφωνα μὲ τις ἐπιθυμίες της, νὰ μὴν κάνει οὔτε θῆμα χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν της. Ὁ φτωχὸς Πιρουέλ τὸ εἶχε πᾶσι ἀπόφασι. Ἐτοῖο δεκαπέντε χρόνια τὰ πέρασε μὲ τὴν πὶο αὐστηρὴ πειθαρχία κ' ἀφοσίωσιν τὸ καθῆκον του. Τὸ μόνιο του παραστράτημα μέσα σὲ τόσα χρόνια ἦταν ὅτι ἀγόρασε ἕνα λαχεῖο, χωρὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀδεία τῆς Σεσίλ. Ἐπὶ ἑβδομάδες ὀλόκληρες ἔκανε οἰκονομίες ἀπὸ τὰ ταχυάρα του γιὰ νὰ οἰκονομῆσῃ τὰ χρήματα. Καὶ ὅταν συμπληρώθηε τὸ ποσὸ, προμηθεύτηκε τὸ λαχεῖο καὶ ἔδουλε σὲ τὸ θάβος τοῦ γραφείου του. Ἦξερε τὴν ἀρχὴς τῆς γυναῖκας του. Ἦταν κατὰ τὸν λαχεῖον. Τοῦ τὸ εἶχε πῆ πολλὰς φορὰς: «Σοῦ ἀπαγορεύω ν' ἀγοράσῃς λαχεῖα. Μόνον οἱ κούτοι πετοῦν τὰ λεφτὰ τους σὲ λαχεῖα...»

Ὁ Ἐρνέστος δὲν συμφωνοῦσε μαζὺ της, ἀλλὰ καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ διατυπώσῃ τις ἀντιρρήσεις του. Ὅτι ἔλεγε ἡ κυρία Πιρουέλ, ἦταν νόμος γι' αὐτὸν. Συζητήσις δὲν χωροῦσε. Προτίμησε λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ τὸ λαχεῖο κρυφά. Καὶ νὰ τώρα πού ἡ τύχη τὸν εὐνόησε.

Τὴσῃ ἦταν ἡ παραρχή του, ὥστε ἐπέστρεψε ἀργὰ στὸ σπίτι του. Γύριζε στοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πάρῃ καμμιά ἀπόφασι. Νὰ τὸ πῆ, νὰ μὴν τὸ πῆ; Λύσις ἄνωγ σὲ τέτοιο τραγικὸ δилημμα δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ βρεθῇ. Ἡ Σεσίλ ὅταν τοῦ ἀνοῖξε τὴν πόρτα εἶχε τὸ βῆος βασιλείσῃς, τῆς ὁποίας ποδοπάτησαν τὸ στέμμα.

—Τὶ ὥρα εἶνε αὐτὴ πού μοῦ ἔρχεσαι; Ἐέρεις ὅτι πλησιάζει ἐπίταξις; Σοῦ εἶπα χιλιάς φορὰς, ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ παρέες...

—Ἄκουσε, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, ἔτοιμος νὰ τῆς τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα...

—Δὲν ἔχω ν' ἀκούσω τίποτε. Φόρεσε τις παντοφλάες σου καὶ κόπιασε στὸ τραπέζι.

Ὅτε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅτε τις ἄλλες μέρες κατάρθωσε ὁ Ἐρνέστος νὰ μιλήσῃ. Ἡ πρώτη φροντίδα του ἦταν νὰ κρύψῃ τὰ κερδισμένα χρήματα. Κατὰ τις ἄρες τοῦ γραφείου του σκεπτόταν τις δέκα χιλιάδες φράγκα κ' ἔτρεμε σὰν νὰ εἶχε κρυμμένη καμμιά θομβά. Τὴν νύχτα τινάζταν ἀνήσυχος ἀπὸ τὸν ὕπνο του. Ἡ ζωὴ του εἶχε γίνει μαρτυρικὴ. Βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀμηνχανία... Δὲν ἤξερε τί ν' ἀποφασίσῃ... Μετὰ μερικὰς ἑβδομάδες, ὁ Ἐρνέστος πῆρε μιὰ μεγάλῃ ἀπόφασι: «Θὰ εἰσδοῦμαι, εἶπε, τὰ χρήματα γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ θάσανο αὐτό». Πῶς ὄνωγ νὰ τὰ εἰσδοῦμαι, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τις ὑπομῆεις τῆς Σεσίλ; Μπήκε σ' ἕνα κατὰστρημα ἀνδρῶν καὶ ἀγόρασε μιὰ γρασθάτα πενήτα φράγκων. Ὅταν ὄνωγ θέλῃσῃ νὰ πληρώσῃ, ἔτρεμε ἐμπρὸς στὴν ταμία τοῦ κατὰστρηματος, σὰν κλέφτης, τὸν ὁποῖον εἶχαν συλλάβει ἐπ' ἀποσφωρῷ.

Δὲν δοκίμασε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμά του. Ἡ Σεσίλ, ἄνωγ, τοῦ ἔκανε αὐστηρότατες παρατηρήσεις γιὰ τὴν γρασθάτα πού ἀγόρασε χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν της.

Μετὰ μερικὰς μέρες, ὁ Ἐρνέστος πῆρε μιὰ ἄλλη ἀπόφασι. Ἐπρεπε νὰ τὰ πῆ ὅλα στὸν φίλο του Φοκαντὲ καὶ νὰ ζητήσῃ

τὴ γνώμη του. Ὁ Φοκαντὲ εἶχε μεγάλῃ πείρα τῆς ζωῆς. Αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἰσδοῦσε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Πρῶτ-πρῶτ, λοιπὸν, πρὶν πάει ἀκόμα στὸ γραφεῖο του, ὁ Πιρουέλ χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ φίλου του. Τοῦ ἀνοῖξε ἡ κυρία Φοκαντὲ.

—Ἀχ! τί κρίμα, ὁ ἄντρας μου λείπει σὲ ταξεῖδι! τοῦ εἶπε. Περάστε ὄνωγ μέσα, κύριε Πιρουέλ, νὰ πάρете ἕνα λικέρ. Ἐχω τόσο καιρὸ νὰ σὰς δῶ. Ἐλάτε νὰ τὰ ποῦμε λίγο. Πῶς εἶνε ἡ κυρία Σεσίλ; Καὶ σεις; Σὰν ἀδυνατισμένους μοῦ φαίνεσθε. Τὴν τελευταία φορὰ πού σὰς εἶδα...

Καὶ τὸν ἀδήγησε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι. Ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ φλυαροῦν καθιμιόμενι ἐπάνω στὸ ντιβάνι. Μακρὺς, ἀκούρες κούρτινες μόλις ἄρῃσαν τὸ φῶς νὰ περῃνάν ἀπὸ τὰ παράθυρα Ἐμπρὸς στὸ ντιβάνι ἦταν ἕνα τραπέζακι μὲ λικέρ. Εἶχαν πῆ, ἀπὸ τρία ποτηράκια. Ἡ κυρία Φοκαντὲ κῦτταζε στὰ μάτια μὲ μεγάλῃ τρωερότητα τὸν ἐπισκέπτη της. Ὁ Πιρουέλ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Εἶχε ἀνάγκη νὰ εἰσαφωρῆσῃ ἀπὸ τὸ θάβος τοῦ μυστικῶ πού τὸν πίεζε. Καὶ τὰ εἶπε ὅλα. Πῶς ἀγόρασε τὸ λαχεῖο, πῶς κέρδισε, πῶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ στὴ γυναῖκα του. Τῆς μίλησε ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν κακὴ ζωὴ πού περνοῦσε μαζὺ της...

Ἡ κυρία Φοκαντὲ τὸν διέκοπτε κάθε τόσο γιὰ νὰ ψιθυρίσῃ: —Τὸν καμῆμένο τὸν κύριο Πιρουέλ!

Ὁ Ἐρνέστος κῦτταζε τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του σὰν νὰ τῆς ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ. Ὑπῆρχαν λοιπὸν νόστιμες γυναῖκες πού μποροῦσαν νὰ ἐνδιαφεροῦν γι' αὐτὸν; Ἡ κυρία Φοκαντὲ δὲν ἦταν βέβαια στὴν πρώτη της νεότητα. Εἶχε φθάσει τὰ σαράντα. Κρατιόταν ὄνωγ πολὺ καλὰ καὶ δὲν ὑστεροῦσε καθόλου ἀπὸ τὴν κυρία Πιρουέλ, ἡ ὁποία τόσο περιφρονοῦσε τὸν σύζυγό της.

—Ἀφήστε τὴ δουλειὰ σὲ μένα, εἶπε ἡ κυρία Φοκαντὲ, θὰ σὰς βοηθῶω. Νὰ εἰσδοῦμε τις δέκα χιλιάδες σὰς, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἡ Σεσίλ; Ἐννοια σὰς, τὸ μόνον εὐκόλο. Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

Ὅταν ἀργὰ τὸ μεσημέρι σηκώθηκε ὁ Πιρουέλ νὰ φύγῃ, πῆρε τὸ χέρι τῆς φίλης του, τῶφερε στὰ μάτια του καὶ εἶπε ἐνώ τὴν κῦτταζε στὰ μάτια μὲ ὄλη του τὴν τρωερότητα: —Μάρθα μου!

Ἐκείνη ἀναστενάξε καὶ ψιθύρισε: —Ἐρνέστο μου!

***

Ἡ Μάρθα τὰ κατᾶφερε μιὰ χαρὰ νὰ βοηθῇ σὴ τὸ φίλο της. Ὁ ἄντρας της θὰ ἀπουσίαζε ἀρκετὰς μέρες ἀκόμη. Ἐτοῖο εἶχε ὄλω τὸν καιρὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν Ἐρνέστο. Σὺμφωνια μὲ τις ἐδηγῆεις της ὁ Ἐρνέστος εἰσῆλωσε στὴν ἐταιρεία ἀσθένεια καὶ κάθε πρῶτ πού ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι του τραβοῦσε ἴσια στὸ σπίτι τῆς Μάρθας. Τὸ ἀπόγευμα ἔβγαιναν μαζὺ περιπατοῦν. Δὲν ἄρῃσαν κινηματογράφω. Σιχνοῦσαν στὰ καλύτερα κέντρα. Ὁ Πιρουέλ, σὰν σοδαρὸς ἄνθρωπος πού ἦταν, θὰ προτιμοῦσε ν' ἀφιερῶν τὸν καιρὸ του στὴν ἐπισκέψη τῶν μουσείων. Ἡ Μάρθα ὄνωγ δὲν συμφωνοῦσε. Τὴν συνῶδουσε στὰ ἐμπορικά, παρακολοῦθοῦσε τις πρόβεις της, διάλεγε τὰ φωριασμένα καὶ τὰ καπέλλα της καὶ στὸ τέλος πλήρωσε τοὺς λογαριασμοὺς της μὲ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ ἀνθρώπου πού κατᾶρθωσε ν' ἀποκτηθῇ φίλη.

Ἡ Μάρθα τὸ τραβοῦσε χαϊδευτικὰ τὸ αὐτὶ. —Λοιπὸν, πιστεύεις τώρα εἰς ἐμᾶστε εὐτυχεῖς; Τέτοια εὐτυχία ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔχῃς αἰσθανθῇ ποτὲ σου.

—Ἀλήθεια, ποτὲ μου! ἀπαντοῖσε ἐκεῖνος.

Εὐτυχῆς ὄνωγ δὲν ἦταν. Ἄπ' τὸ πρῶτ ὄλω τὸ βράδυ ἔτρεμε. Ὁ φόβος μήπως τὸν σικαντήσῃ κανεὶς ἀπ' τὸ γραφεῖο του, μήπως τὸν δῇ ἡ γυναῖκα του, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ.

Κάποια μέρα πληροφορήθηκε τὴ Μάρθα, ὅτι ἡ δέκα χιλιάδες βρισκόταν στὸ τέλος τους. Σὲ ὀκτὸ μέρες, χωρὶς στὴ συντροφία τῆς φίλης του, κατᾶρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ θάβος τους. Καὶ τώρα δὲν ἤξερε πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξακολοῦθῇσιν τοὺς καθημερινοὺς περιπατοῦς. Ἡ Μάρθα, ὅταν ἄκουσε

Βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀμηνχανία

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

(Η ιστορία του πιε παθητικού, του πιε τρωφου και ζυγκινητικού έρωτας του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές της ζωής του μεγάλου μουσουργού, φάνηκε πάλι η μεγάλη και ποιητική καρδιά της Έμμου, της κόρης του ένεχυροδαινετιστού: Η νέα αυτή, που στάβαθη της ψυχής της έλευτρεσε τον Σούμπερτ σαν Θεό της, αντί να ζηλοτυπήσει για τον έρωτά του σε μίαν άλλη, αντί να μησικακή έναντιον του, γιατί ην είχε σχεδόν ξεχάσει, μόλις έμαθε από τους φίλους του την έπιστροφή του στη Βιέννη και την κατάστασί του, έτρεξε κοντά του, άγγελος παρηγοριάς και καλωσύνης.

Ασφαλώς δέ, αν δεν ύπήρχε η Έμμου, ο Σούμπερτ θα είχε ύποκύψει στη μεγάλη εκείνη δοκιμασία... Έκείνη τον περιποιόταν, εκείνη τον παρηγορούσε, εκείνη προσπαθούσε να τον κάνει με κάθε τρόπο να χαμογελάσει μέσ' απ' τα δάκρυα του... Καί, πραγματικά, ήταν στιγμές που ο συνθηές συνερχόταν από τη βύθια στην όποιον τον είχε ριζεί ο πόνοσ του και χαμογελούσε, άντικρύζοντας τά ώραία μάτια της Έμμου, να τον κυττάζουσιν, όπως τά μάτια μιάς μητέρας...

Μαζί της έκανε τους πρώτους του περιπάτους στις έξοχες της Βιέννης, σαν ύρρωτος που συνέχεται έπειτ' από μιά μακρά άρρώστεια...

Μά μόλις η Έμμου τον άφηνε, ζανάπερτε και πάλι στην προηγούμενη του μελαγχολία. Η όπτασία της άγαπημένης του Καρολίνας απ' την όποιον τον είχαν χωρίσει για πάντα, δεν τον άφηνε ούτε στιγμή, ούτε την ήμέρα, ούτε τη νύχτα στά δνειρά του...

Κι' η ήμέρες περνούσαν... Ο Σούμπερτ, θέλοντας ν' άντιδράσει κατά της θλίψιάς του, προσπαθούσε να έργαστή... Μα τίποτε... Θα νόμιζε κανείς ότι η ζευγαυοίς είχε στείρειναι για πάντα από τό μεμολοφες εκείνο μυαλό... Σ' όλο αυτό τό διάστημα, δεν είχε καταρθώσει να δημιουργήση τίποτε... Μαζί με τον έρωτά του, είχε χάσει και τον άλλο του έρωτά, την τέχνη του.

Ένα πρωτ'—θα είχαν περάσει τρείς περίπου μήνες μετά τό γυρισμό του στη Βιέννη—ο ταχυδρόμος χτύπησε την πόρτα του και τού έδωσε μιά έπιστολή.

Μόλις ο Σούμπερτ έπληρε τό φάκελλο στά χέρια του, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, γιατί είδε σ' αυτόν τά πριγκηπικά οικόσημα τού οικου των Έστερχάζυ.

Μέ χέρια τρεμάμενα, άνοιξε την έπιστολή και διάβασε τά έξής:

«Κίριε Σούμπερτ,

Η Καρολίνα σάς περιμένει νάρητε στόν πύργο. Έλάτε... Ο πιε-

την πληροφορία αυτή, προημοποιήθηκε να τον καθησυχασή. Τού άνήγγειλε, ότι την έπομένη έστρέφει ο άντρας της.

—Και πρέπει—συνεπέρανε—να διακόψουμε για κάμποσο καιρό τις συναντήσεις μας.

Ο Έρνεστος κατάλαβε. «Όταν τό μεσημέρι έπέστρεφε στο σπίτι του, δεν ήξερε άν έπρεπε να είνε εύχαριστημένος ή λύπημένος για τό τέλος αυτό της περιπέτειάς του. Η κυρία Πιρουέλ τον περίμενε με άνυπομονησία.

—Τί σημαίνουν αυτά; φώναξε μόλις τον είδε. «Ηρθαν απ' το γραφείο σου να μάθουν πώς είσαι. Έπί δυτά μέρες, λέει, είσαι στό κρεβάτι. Πές μου άμέσως πού γυρίζεις τώσον καιρο.

«Θά της τά όμολογήσω όλα—σκέφθηκε ο Έρνεστος. «Άκόμη και την περιπέτειά μου με την Μάρθα. Στό κάτω-κάτω τί ήθελ μόυ κόμη; Τό πολύ να ζητήση διαζύγιο!» Και άρχισε.

—«Άκουσε, θά σου τά έξηγήσω, Σεσίλ... Έκείνη όμως τον διέκοψε.

—Δέν άκούω τίποτε, δεν θέλω καμμιά έξηγήσι. Βάλε τις παντούφλες σου και κόπιασε στό τραπέζι.

Ο Πιρουέλ έβαλε τις παντούφλες του και η ζωή ξανάρχισε τόν κανονικό της δρόμο... TRUDE REITLER

ος δεν έχει σ' αυτό καμιά άντίρρηση.

Μέ φίλια

Μαρία Έστερχάζυ

Τί σήμαινε αυτό τό σύντομο γράμμα που τό έστέλνε η Μαρία, ή άδελφή της Καρολίνας;

Η άγαπημένη του τον έπεριμενε... Τον προσκαλούσαν στόν πύργο Έστερχάζυ... Κι' ή πρίγκηπ δεν είχε καμμιά άντίρρηση στή μετάσσί του...

Τί σημαίνουν όλα αυτά τά μυστήρια; Ο Σούμπερτ προσπαθούσε νά βρη τη λύσι του άίνιγματος αυτού, μά δεν τό κατάρβανε... Τό καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να πάσ στόν πύργο κι' εκεί θα μάθαινε τά πάντα...

«Ω! θα πήγαινε!... Θα πήγαινε χωρίς άλλο... Θα έφευγε την άλλη μέρα κιόλας... «Ό,τι και να συνέβαινε, θα ζανάβαλετε τούλάχιστον για μιά φορά ακόμα την άγαπημένη του Καρολίνα... Τό δνειρο της ζωής του...

Οι φίλοι του Σούμπερτ, τον είδαν εκείνο τό βράδυ διαφορετικό απ' ό,τι είχαν συνήθεισι να τον βλέπουν τόν τελευταίο καιρο... «Έλπιαν μάλιστα, άκούγοντάς τον να μιλάη και ν' άνακατεύεται στίς συζητήσεις τους, πώς είχε άρχισι να ξεγυρνά... Χάρηκαν γι' αυτό, γιατί τον θεωρούσαν πειά χαμένο...

Μα την άλλη μέρα εξαφάνιστηκαν, όταν, πηγαίνοντας να τον συναντήσουν στό σπίτι του, δεν τον βρήκαν εκεί. Η σπιτινοικοκυρά του τους πληροφορήσε ότι ο κ. Σούμπερτ είχε φύγει για ταξείδι, μά δεν της είχε πη και πού θα πήγαινε...

Πραγματι, ο Σούμπερτ είχε φύγει... Είχε νοικιάσει ένα άμάξι—διέθετε πειά άσθονα χρήματα—για να ζαναυριση στόν πύργο...

Σ' όλο τό ταξείδι, ήταν τρελλός από την άγανάτι του, από την τρελή, την άκράτη έπιθυμία του να μάρη...

Όταν κατέθηκε από τό άμάξι, στην είσοδο τού πλατειού δρόμου, στό βάθος του όποιου ύφανόταν ο πύργος Έστερχάζυ, ο Σούμπερτ εξαφανίστηκε, βλέποντάς του νάχη έορτάσιμη όμη.

Είχε άρχισι να βραδυάζη και άναριθμητά φώτα έλαμπαν στά παράθυρα του... Πίσω απ' τά τζάμια, φαινότουσαν ένα σωρό σιλουέτες που πηγαίνονρχόντουσαν...

Τί να συνέβαινε τάχα; Ποιά μεγάλη έορτή να γινόταν εκεί μέσα;...

Η Σούμπερτ, άνησυχος, ταραγμένος, άρχισε να προχωρή... Στήν είσοδο συνάντησε δύο μεγαλοπρεπείς ύπηρέτες, που δεν εξαφάνιστηκαν βλέποντάς τον.

—«Α! σεις είστε, κύριε Σούμπερτ; τού είπαν. Περάστε! Σας περιμένουν...

—Μά τί συμβαίνει λοιπόν; τραύισε ο μουσικός. Γιατί όλη αυτή ή κίνησι;

—«Όστε δεν έρετε;... Έκαναν οι ύπηρέτες.

—Μά τί να ξέρω... Τί είνε;...

—Η κυρία παντρεύεται...

—Η κυρία παντρεύεται; επανάλαβε ο Σούμπερτ, κυττάζοντας γύρω του σάν χαμένος. Ποιά κυρία;

—Η κυρία Καρολίνα!...

Ο Σούμπερτ κόντευε πειά να τρελλαθη... Γιατί λοιπόν του είχαν παίξει αυτό τό σκληρό παιχνίδι;... Γιατί τον είχαν προκαλέσει στόν πύργο, στή στιγμή που ή άγαπημένη του Καρολίνα παντρευόταν μ' ένα άλλο;

Έξαφνα, στην κορυφή της μεγάλης μαμαρένιας σκάλας της είσοδου, φάνηκε ή μικρούλα Μαρία.

Μόλις είδε τον Σούμπερτ, κατέθηκε τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες και, τρέχοντας κοντά του, τού έπιασε τά χέρια και είπε:

—«Α! Ηρθατε, κύριε Σούμπερτ; (Άκολουθεί)

